

Quan convé reclamem cadenes

Res més confortador que comprovar com el Parlament defensa la dignitat –tan sovint ultratjada– del nostre país. Quin goig i, sobretot, quina gran tranquil·litat, suposa tenir l'absoluta garantia que els nostres representants polítics són plenament conscients de la seva responsabilitat institucional, que saben mantenir enlairada la flama immarcescible del nostre honor, d'allò que som i volem ésser!

Com ja van demostrar a bastament amb l'elaboració del nou Estatut, tan ambiciós i valent, quan convé saben ésser exigents i contundents alhora. Els nostres excel·lentíssims parlamentaris no es deixen blegar per res ni per ningú: es mantenen dempeus, amb el cap ben alt, fins al final. Els catalans, que segles enrere érem coneguts per la nostra proverbial gasiveria –tan sols cal recordar Dante: “*l'avarà povertà di Catalogna*”–, d'un temps ençà som universalment reconeguts i, el que és més important, respectats pel nostre indomable i irrenunciable coratge.

Precisament ha estat el recent exemple de l'Estatut el que ha palesat de manera més diàfana que la nostra fermesa i la nostra valentia causen una autèntica paor arreu: ni a les Cort espanyoles ni al Tribunal Constitucional se'ls va passar pel cap canviar una sola coma del nostre text fonamental. I, menys encara, dels elements bàsics: nació, llengua, règim econòmic... Eren plenament conscients que, d'haver-ho gosat fer, la nostra reacció immediata i irrevocable hauria estat taxativa: «Si amb vosaltres no podem ésser com volem, adéu Espanya!»

No ha de sorprendre a ningú, doncs, la tan terminant i taxativa declaració que han signat els nostres digníssims representants polítics sobre la bàrbara clausura dels repetidors de TV3 al País Valencià: «*El Parlament de Catalunya expressa el seu suport a un acord entre els governs de la Generalitat valenciana i de la Generalitat catalana perquè tots els respectius canals de ràdio i televisió arribin als dos territoris amb normalitat.*»

Una declaració –no pas una moció o una resolució: no siguem desmesurats!– que no podria ésser més explícita, més valenta ni més compromesa: cap esment a la llengua, ni als lligams històrics ni al conflictiu terme “País Valencià”! No fos cas que el govern de la *comunitat* veïna, sempre tan amistós amb el català, es pogués sentir ferit... Abans de res, respecte per les decisions sobiranes –per poc democràtiques que siguin– del *territori* valencià!

La unanimitat de tots els grups parlamentaris bé s'ho val... Al cap i a la fi, com podrien acceptar els nacionalistes espanyols (disfressats de no-nacionalistes catalans) que es fes referència a la llengua? Si encara es tractés de la *lengua común*, de la seva... Però és clar, tractant-se de la catalana i la valenciana, que no tenen cap mena de punt de comunió ni de lligam...

Què pot ésser més lògic que els mateixos que argüeixen obsessivament la defensa de la llibertat individual, dels drets de les *persones* per davant dels dels *territoris*, quan els *feixistes* catalans *imposen* la nostra llengua *imperialista* a les escoles, a la retolació, a les etiquetes o als cinemes –i fins i tot neguem als braus la seva afortunada llibertat de morir torturats en una plaça pública!– es neguin a signar cap declaració que es refereix a la llibertat lingüística?

Tot amb tot, si la qüestió de l'idioma no tenia cap rellevància, en aquest assumpte, si en tenia tan poca com per a que no calgui fer-hi esment, (si no es tracta d'un tema cultural, sinó estrictament televisiu) per quina raó per quina raó la declaració es limita a donar el “seu suport” a un acord de reciprocitat televisiva entre els *territoris* català i valencià, en comptes de fer-la extensiva a *tots* els *territoris* de *totes* les comunitats autonòmiques?

divendres, 25 de febrer del mmxi

© Xavier Serrahima 2011
www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

